

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
JOSEP MARIA FLORES,
LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP MARTINOY,
CARLES RIBERA

SECCIONS:
Política, **PEPA MASÓ;** Europa-Món, **PILAR ESTEBAN;**
Economia, **JOAN ARMENGOL;** Opinió, **TONI BROSA;**
Societat, **CARLES SABATÉ;** Cultura, Espectacles, **JAUME VIDAL;** Comunicació, **GEMMA BUSQUETS;** Disseny,
MANEL CASTILLA; Fotografia, **ROBERT RAMOS;**
Documentació, **CARME TORNIS;** Delegada a Madrid,
MONTSE OLIVA; AVUI.CAT, **JORDI PALMER;**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 316 39 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80 - Fax: 972 18 64 40

PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria.** DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

A efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer resenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**LA COMPETICIÓ ESPORTIVA ÉS
UNA VERSIÓ EVOLUCIONADA DE LA
LLUITA PER LA SUPERVIVÈNCIA**

Rafael de Ribot

Periodista i professor de la Facultat
de Comunicació Blanquerna (URL)

Futbol primitiu

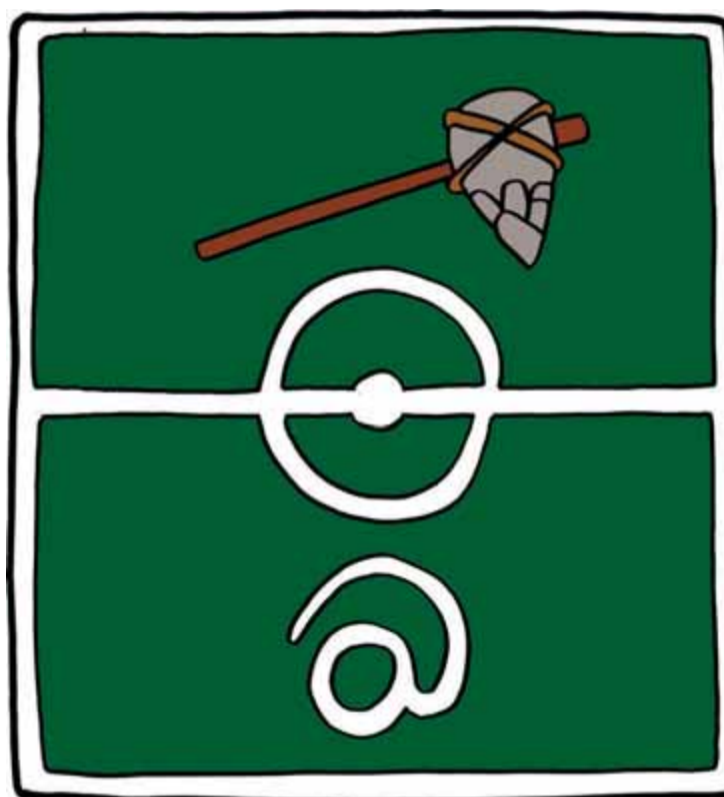
El primer repte que va haver d'assumir l'espècie humana va ser el de la seva supervivència. Des de temps immemorials la lluita no va ser una elecció per a l'ésser humà, sinó una necessitat: guanyar o perdre, vèncer o ser vençut, encertar o errar, era la diferència entre viure a morir. Els més forts i els més hàbils, ja fos en l'enfrontament entre iguals com en l'art de la pesca o la caça, prosperaven individualment i eren temuts sempre i respectats de vegades, i acabaven sent ells els que ocupaven el poder o resultaven els escollits per liderar el grup.

L'EXERCICI D'AQUESTES habilitats per si mateixes es va convertir en el que avui considerem les manifestacions de les primeres pràctiques esportives, però sobretot era una manera de mantenir-se preparats en temps de pau per quan arribés l'hora de fer la guerra. Fins al punt que les primeres notícies que tenim d'alguns jocs, que no tenen res a veure amb les armes, les coneixem per les restriccions que alguns reis van imposar a la seva pràctica per tal de que no entorpiessin la preparació dels seus soldats.

MOLTS SEGLES DESPRÉS la societat va transformar totes aque-

lles exigències, les de les necessitats més primàries i les dels poderosos, en un entreteniment, i l'esport com a oci s'ha acabat convertint en un dels símbols moderns de l'evolució de la societat i dels individus. L'esport, l'objectiu de la superació personal i la idea de competir pel repte que significa enfrontar-se a un rival pel plaer mateix de l'enfrontament, és un refinament destil·lat de les proves que van haver de superar el nostres avantpassats. L'expressió més elitista i sofisticada d'aquesta idea és la màxima del cèlebre historiador i pedagog Pierre de Frédy, baró de Coubertin i inventor dels Jocs Olímpics moderns, que defensava que el més important a la vida no és la victòria, sinó lluitar bé. La introducció de criteris ètics i estètics (sense poder deslligar clarament on comencen uns i on acaben els altres) és un salt qualitatiu cap al somni de l'home modern i il·lustrat de civilitzar-ho tot, fins i tot la barbàrie que antigament comportava l'enfrontament.

AVUI, COM AHIR I COM SEMPRE, guanyar és l'objectiu, però ja no és una necessitat dramàtica. Per tant, quan s'evidencia que de manera sistemàtica no

JORDI SÀBAT

es respecten les normes o es mira de fer-ne una lectura interessada i contrària el seu esperit, quan es fa palès que el joc no és un fi en si mateix sinó un instrument, quan es renuncia indissimuladament a la bellesa i al virtuosisme i s'emmascara la brutícia i la

mediocritat sota la pàtina de l'èpica, es fa un salt en el temps i es retrocedeix al passat. Algú podria sostenir que aquests són els instruments dels que no tenen altres eines. D'acord, però l'acceptació d'aquest argument significaria assumir que no hem evolu-

“La polèmica entre el Madrid i el Barça, entre Mourinho i Guardiola, significa simbòlicament un xoc entre el passat i el futur, entre el primitivisme i l'evolució”

cionat tant com creiem o que, quan convé, estem disposats a fer passos enrere.

LA POLÈMICA DE LES ÚLTIMES setmanes entre el Madrid i el Barça, entre Mourinho i Guardiola, significa simbòlicament un xoc entre el passat i el futur, entre el primitivisme i l'evolució. L'espai que hi ha entre el que representen ara mateix els uns i els altres és tan gran, i no només parlant de futbol, que no el pot escurçar una victòria ni el poden justificar cent derrotes.

Polítics que destrossen la llengua

Eulàlia Solé

Sociòloga i escriptora

Quin mal que fa a l'orella sentir com alguns polítics catalans xafen el català...!

Fa més de 30 anys que en aquest país s'empra lliurement la nostra llengua i encara hi ha diputats,

consellers, alcaldes i alcaldables que es queden tan amples dient “menos”, “pues”, “té que anar”... Els faria vergonya parlar malament el castellà, fins i tot l'anglès, però tant se'ls en dona cometre faltes en l'idioma del país que d'una manera o altra pretenen representar i conduir.

Se'ls pot escoltar per la ràdio i la televisió, persones que es deuen creure tan importants que no po-

den emprar una petita part del seu temps per aprendre a parlar bé. Potser només caldria que s'hi fixessin una mica, però per a això fóra necessari que donessin valor a la correcció lingüística. No deixa de ser un mal estès, aquest de preuar més el que és secundari que el que és essencial. Vestir a la moda o entendre de futbol han esdevingut més importants que la gramàtica. Amb tot,

els desencerts en què la gent comuna cau no són admissibles en els representants del poble.

A les cartes que Lord Chesterfield va escriure al seu fill, el segle XVIII, li deia que “una persona amb classe és una persona instruída, educada, que pondera les accions i els gestos”. Cadascú aprecia el seu rang, i dintre de la classe política hi ha algunes persones que no es mostren gens instruïdes.

És fàcil imaginar com es deuen sentir els locutors i els presentadors –que normalment, com és lògic, sí que parlen bé– quan conversen amb personalitats que van xampurrejant l'idioma mentre fan acte de fe de catalanitat.

Sembla que l'oferta pública de classes de català no cobreix tota la demanda, circumstància que tal vegada explicaria que els esmentats polítics no tinguin ocasió de polir el

seu llenguatge. És clar que, tenint en compte que gaudeixen de certs privilegis, potser també en aquest cas podrien ser objecte d'excepció.

Deixant de banda especulacions i ironies, després de tant temps d'oficialitat del català és hora que les persones rellevants amb audiència als mitjans de comunicació, no sols els càrrecs polítics, s'avergonyeixin si parlen malament.